De Leugenbank (deel 2)

Mijn belangstelling groeide met de minuut dus vroeg ik hem: “En, wat gebeurde er verder?”

“Elke avond, voor het naar bed gaan,” zei hij, “loop ik nog even een straatje om. Die avond, zo rond de klok van elf trok ik mijn jas aan en liep rechtstreeks naar de Veerweg. Onder mijn jas had ik een grote plastic tas verborgen met daarin een klein schepje.

Op de Veerweg keek ik even naar de Waal en polste tegelijk de omgeving om te zien of er toevallig toch niet iemand in de buurt was.
Het was er doodstil, dus liep ik snel naar de plek waar de Leugenbank had gestaan en stak het schepje in de grond op de plek waar de koker lag. Ik werkte de grond eromheen weg, nam de koker uit het gat en deed hem in de plastic tas. Nog steeds geen ongewenste toeschouwers, dus dat was goed gegaan. Ik vulde het gat wat op, stampte de grond aan, deed het schepje bij de koker in de tas en ging naar huis.

Ik zaagde de koker aan een van de uiteinden open met een ijzerzaag en keek er in. Zag niet veel, dus hield ik de koker met de opening naar beneden, maar er viel niks uit. Met een zaklantaarn scheen ik naar binnen. Achterin de koker zag ik een opgerold stuk papier zitten, klem tegen de kokerwanden. Met een tang haalde ik het er voorzichtig uit, vouwde het open en legde boven- en onderaan op het papier wat zwaars om te voorkomen dat het weer dicht rolde.”

“Laat me je vondst maar eens zien,” zei ik, “je hebt me nieuwsgierig gemaakt.”

Hij gaat de kamer uit en komt even later terug met de loden koker en een opgerold vel papier. Ik bekijk het en zie dat het van een stevige, hoogwaardige kwaliteit is. De soort die gebruikt wordt voor het maken van oorkondes etc.

Ik vouw het voorzichtig open en zie dat het beschreven is in sierlijk schuinschrift.

Bovenaan, in het midden, staat:

Manifest

Geschreven door een bezorgde echte Bommelaar
Op den 20e October 1932

Ik lees het manifest even vluchtig door.
“En, vraagt hij. Wat staat er in? Ik kan er niet goed wijs uit worden. Een beetje apart taalgebruik en dan ook nog die schuin geschreven woorden met al die krullen en halen. Niet mijn ding! Daar kun jij vast beter mee uit de voeten.”

Ik ga niet in op de inhoud, maar spreek met hem af dat ik het mee neem en ga overzetten in een voor iedereen leesbaar lettertype. Hij vindt het prima en we maken een nieuwe afspraak.

Thuisgekomen leg ik het manifest plat onder een glasplaat. Daarnaast leg ik m’n toetsenbord zodat ik aantekeningen kan maken.

Ik begin te lezen:

(Wordt vervolgd)